1942 Yılının En Modern ÇOCUK Gazetesi

AFACAN

7 1/2 Kuruş

Perşenbe günleri çıkarılır
Yıl 10- 14 İkinci Kânun 1943- Sayı 75

MİLLİ KÜTÜPHANE ANKARA

ÜÇ UÇMAN

— Geçen sayıdan devam —

Dursun:

— Ateşe cevap vermiyelim, dedi. Bizim cevap vermediğimizi görünce onlar da bitaraf olduğumuzu anlarlar, ateşlerini keserler.

Türk uçağ., hem karada, hem denizde yürüyebilecek bir uçaktı. Dursun:

— İhtiyatla hareket edelim. Uçağımızı deniz uçağı yapalım.

dedi.

Fakat görünmeyen, bilinmeyen uçak hâlâ ateşine devam ediyordu. Bereket versin ki karanlık ve gece, hedefini iyi bulmasına mani oluyordu.

Dursun:

— Bundan, dedi. kolay kolay kurtulamıyacağız! Denize inelim de o da bizi düştü zannetsin!

Orhan cevap verdi:

Çok güzel olur!

Orhan vurulan bacağına pansıman yaptıktan sonra rahat etmişti.

Uçak gûya düşüyormuş gibi denize indi. Ve usulcacık denizin üzerine kondu. Orhan:

— Artık rahatız. Bu bizi rahatsız eden uçak da def olup gitmiştir.

Diye bağırdı.

İngiliz:

Zannetmem, dedi. O da bizimle beraber denize inecek, ve bizi takip edecektir. Bu bir Japon uçağıdır. Bu hal onların âdetidir.

— İyi ya insin!. Yanımıza gelsin, o zaman anlaşırız.

İngiliz, teessürle baktı. Hele güzel Mis Meri'nin yüzü sapsarı kesilivermişti.

— Bizi onlara teslim edecek misiniz?

Diye sordu. Ve bu sorusunda o kadar fazla bir korku vardı ki...

Dursun güldü. rofesör de gülüyordu. Nihayet profesör genç kızı teskin ederek:

— Çok şükür daha uçağımızı kaybetmedik. Bir Türk uçağına giren hiç kimseye verilemez. Sizi vermek icabetseydi, bizi serbest bırakan eşkıyalara teslim eder,

onlarla boğaz boğaza gelmezdik!

Mis Meri teşekkür etti:

— Türklerin, dedi, ne âlicenap, ne
olduklarını biliriz.

İngiliz pilot yanılmamıştı. Şimdi
zin üstünde giden Türk uçağının
na o da konmuştu. Aralarında on
bir mesafe vard. Japon uçağından
durdurmaları bildirildi.

— Şu bizim kavuçuk kayığı kura
ben gidip kendilerile görüşeyim. Ve
larımızı göstereyim!. dedi.

Deniz, koca okyanus, bir çarşa
sakindi. Güya uçakçılarımızın kapan
lihinin açılmasına yardım ediyordu.

Dursun kurulan sandala atlıyara
pon uçağına vardı. Yanına tercü
etmek için profesörü de almağı un
Japon uçağına geldikleri zaman pr

— Bizden ne istiyorsunuz? Neye
muzdan alakoyup ta bizi denize
mecbur bırakıyorsunuz! Biz Türk
yız!

Dedi. Japon zabiti şaşırmıştı.

— Biz sizi gündüzden beri takip
duk!

Cevabını verdi. Ve sonra sordu:

— Kâğıtlarınız var mı?

— Var! Hem de Tokyonun en y
makamlarının müsaadesi.

Dursun bütün resmî kâğıtlarını
subayına gösterdi.

Subay:

— Affedersiniz. Demek ki yanıl
biz sizi İngiliz uçağı diye takip e
duk:

Dursun güldü:

— Ya, dedi. Beyhude yere de b
kurşun attınız!

Bu sefer Subay bir şeyler düşü
gibiydi:

— Peki, dedi. Niye âsiler top
indiniz!

— Makinemizi tamir etmek için

Japon subayı dudaklarını büktü

— Anlaşılmıyacak bir nokta.. de
raya inip, sonra tekrar havaya çıkı
bilmek için behemehal onların en g

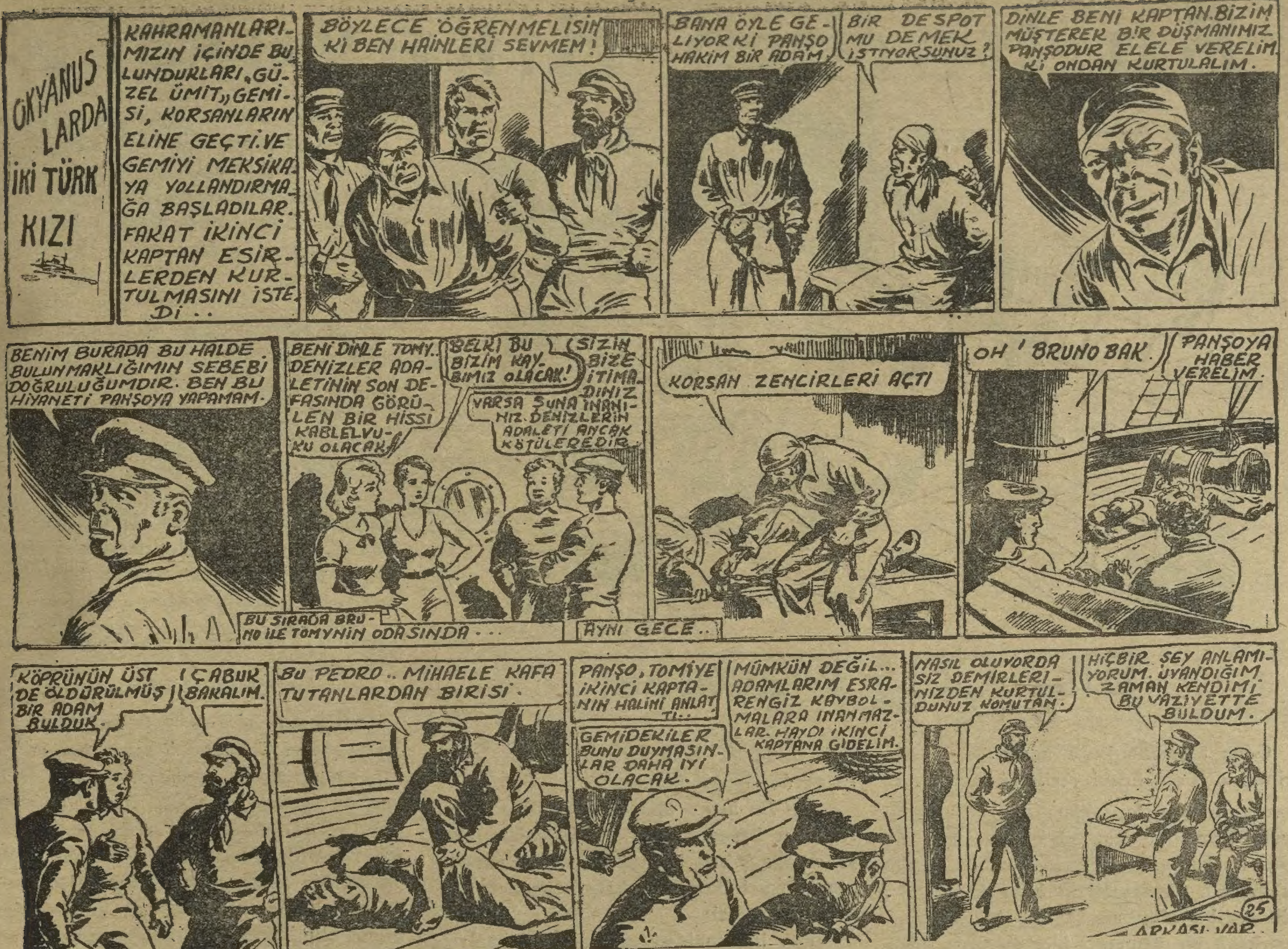

damları olmanız lâzımdır.

Profesör cevap verdi:

— Biz olmadığımız halde bunu yaptık!

Ve sonra eşkiyalar arasında başlarından geçen vakayı anlattı.

Subay yine inanmadığını gösteren bir tavırla:

— Hiç ümit etmem, dedi. Çünkü onlar Çinin âsi subayları ve Generalleridirler. Japonyadan uçup gelen bir uçağı kolay ko'ay bırakmazlar.

Bu dert anlamıyan adama lâkırdı dinletmek çok güç bir şeydi. Subay söylenilen hiç bir sözün doğru olduğuna inanmıyordu.

— Uçağınızı tevkif ediyorum! Benim gösterdiğim yoldan gideceksiniz. Sakın kaçmıya uğraşmayın. Sizi bir sinek gibi avlarım. Dedi.

Dursun bu sözü alaylı alaylı tekrar etti:

— Bir sinek gibi mi avlıyacak! Alâ.. Nezaket gösterip sustuğumuz hata oldu.

Ve sonra profesöre döndü:

— Söyle, dedi. Dediği gibi yapacağız. Yeter ki bir uçağa dönelim.

Profesör, Dursunun dediğini anlattı. Atık Japon subayı Tük uçağını emri altına aldığını zannediyordu.

Uçağa girip de kayıklarını toplayıp içine aldıtan sonra Dursun Profesörün eline bir boru tutuşturdu.

— Bağırınız, dedi. Savaş başladı.

Profesör Dursunun söyledilerini boru ile bekliyen Japon uçağına bildirdi. Motör de harekete geçti.

Evvelce ateş etmiyen türk makineli tüfeği şimdi, uçak havalanırken ateş ediyor, kendisi gibi havalanan Japon uçağı da ayni şekilde ateş yağdırıyordu.

Bu hal ile her iki uçak da havalanmışlardı. Artık ayın aydınlığı altında, gök yüzünde iki azgın kartalın birbiriyle boğuştuğu görülüyordu:

Dursun:

— Neden böyle savaşmıya bizi mecbur bıraktılar! Büsbütün vurmak da istemiyorum.

Diyordu.

Uçağın tepesine çıkmışlar ve aşağıya doğru iniyorlardı Bu sırada makineli tüfeğin ateşi Japon uçağının pervanesine vurdu. Sakatlanan uçak, birdenbire aşağıya düşer gibi inmiye başladı.

Dursun:

— Biz de inelim de içindekini kurtaralım!

Dedi. Beş dakika sonra onlar da denize düşen uçağın yanına inmişlerdi.

İki adam denizde yüzüyordu. Türk uçağı bunlara yanaşarak içine aldı.

Dursun gülerek:

— Görüyorsunuz ya, diyordu. Düşman değiniz. Yalnız müthiş bir yanlışlığın kurbanı oldunuz.

Japonlar İngilizleri görünce hayret etmişlerdi. Profesör, evvelce kendilerine anlatmadığı macerayı şimdi anlattı.

Uçak da havalanmış, Çin üzerinden Hindistan yolunu tutmuştu. Artık hepsi de birbirleriyle ahbaptı. Makine ârızasız işliyor, hiç bir aksilik göstermiyordu. Akşama doğru Hint hududuna geçeceklerdi.

Dursun:

— Olmaz, dedi. Japon dostlarımızı onların düşmanı memlekete götüremeyiz. Onun içinde buralarda şehre yakın inecek bir yer bulalım, onları bırakalım.

Dedikleri gibi yaptılar. Japonlar çok samimi ayrılmışlardı. Hattâ subay:

— Kahraman Türkler, diyordu. Sizin sözünüze inanmadığıma şimdi pişman oluyorum.

— Zarar yok!

Uçak tekrar havalandı. Biraz sonra Hind hududundan içeriye girmişler, gece yarısına doğru (Delhi) ye gelmişler, büyük uçak meydanına inmişlerdi.

Ertesi günü uçakçılarımızın şerefine iki İngiliz uçakçısı mükellef bir ziyafet çekmişlerdi. Ziyafet bittikten sonra uçak hareket edecekti.

Müthiş bir kalabalık Türk uçağını uğurluyodu. Kurtarılan iki İngiliz ucmanı:

(Lûtfen sahifeyi çeviriniz)

Bu Harbin Hikâyeleri

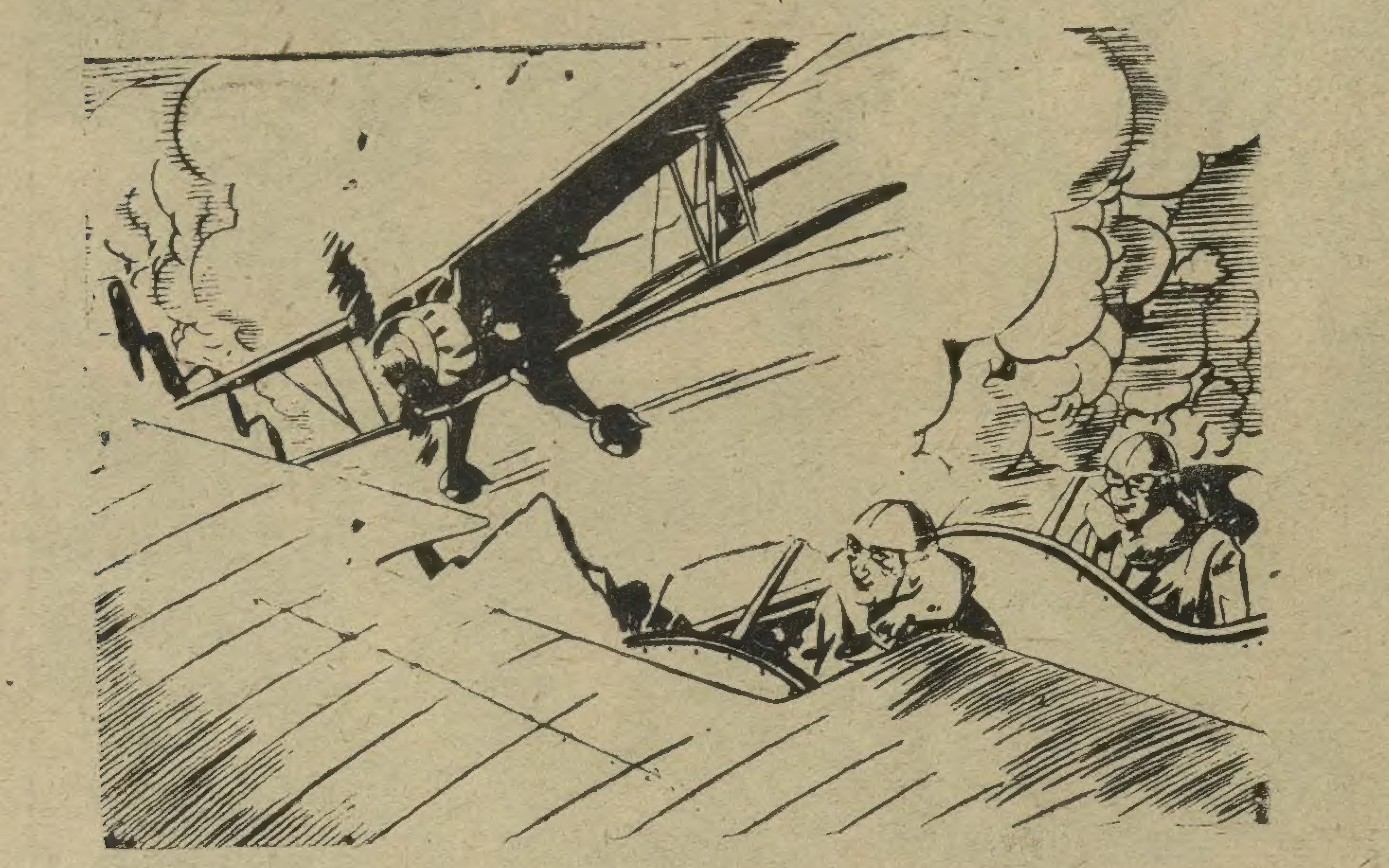

Bir Çöl Macerası

Genç teğmene keşif uçağı ile çöl üzerinde bir uçuş ödevi verildiği zaman Afrikanın bu sıcak toprakları fırın gibi yanıyordu. Uçmanlar için böyle havalarda en büyük korku, sıcaktan havada ortaya gelen boşluklardı. Uçmanların hava boşlukları dedikleri bu olay en sağlam bir uçağın, en yılmaz bir uçmanın bile âmânsız düşmanı sayılır.

Fakat korkusuz uçmanlar neden korkarlar ki böyle bir tehlikeyi akıllarına getirsinler! Burada hikâyesini anlatacağımız genç uçman da böyle korkusuz bir delikanlı idi.

Uçak havalandıktan yarım saat kadar sonra, uçman, altındaki alabildiğine uzanan çölde bir kum fırtınasının başladığını gördü. Kendi kendine:

— Bu hayra alâmet değil, dedi. Kum fırtınası havanın aşırı ısınmasndan dolayı ortaya çıkan hava boşlukları üzerine olur. Demek buralarda hava boşlukları var. Sıkı davranmalı.

İşte bu, sahiden yiğit bir dalikanlı idi. Kirkusuz kimseler, başkalarını korkutan olaylar arşısında ancak daha çok cesaret duyarlar ve tehlike ile karşılaşmaktan zevk alırlar.

Bizim uçman da, gözlerini ufukta gezdirerek düşman uçaklarını, düşmanın asker topluluklarını ve harp hazırlıklarını aramya koyuldu. Üzerine aldığı ödevi tehlikeye göğüs gererek yapmak ona büyük bir hâz veriyordu. Kalktığı yere inerken ödevini yerine getirmiş bir insanın o büyük sevincini duyacaktı.

Uçman bu düşüncelerde ken birdenbire altındaki uçağın sarsıldığını duydu. Ne olduğunu anlamıya vakit kalmadan, uçağı ile beraber, büyük bir hızla, yere doğru indiğini gördü. Kendi kendine:

— Hava boşluğuna geldik! Dedi. Bu boşluk yere kadarsa, buradan doğruca yeri boylyacağız ve aşağı oturup patlıyacağız. Onun için paraşütle yere atlamalı..

Uçaktan aşağı kendisini atmak üzereydi. Fakat o sırada, uçağın durduğunu anladı. Hava boşluğu bitmişti. Tehlike şimdilik geçmiş bulunuyordu. Fakat, bu alabora sırasında uçağın motörü bozulmuş, pervane dönmez olmuştu.

Yalnız, yere az mesafe kaldığı için tehlike yoktu.

Teğmen, güzel bir manevra ile uçağı yere usulca indirdi.

Yere alçalırken dört bir yanına göz gezdirmiş, burasının çöl ortasında sulak ve ağaçlıklı bir yer olduğunu görmüş ve

— Öyleyse buralarda insanlar da var dır! diye düşünmüştü.

Beklediği insanlarla karşılaşmakta gecikmedi. Biraz sonra uzaktan dört kişinin gelmekte olduğunu gördü. Bunlar yaklaşınca uçmanın gözleri şaşkınlıkla açıldı Gelen dört kişinin ikisi siyah, ikisi beyaz insandı. Beyazların da biri kadın, biri erkekti. Hallerinden, siyahlara esir düştükleri ve siyahların onları zorla bir yer götürdükleri anlaşılıyordu.

Uçman, durumu hemen kavradı ve beyazları kurtarmak için ileri atıldı.

İki yerli onu görünce duraladılar v aralarında kendi dilleri ile bir şeyler k nuştuktan sonra içlerinden biri uçma doğru yürüdü. Fakat uçman, tetik davr narak hemen tabancasını çekti ve onu bir atım daha atmasına meydan vermed Sonra kadınla erkeğe dönerek:

— Siz kimsiniz? Diye sordu.

Erkek dostça elini uzatarak:

— Ben buralara, karımla beraber, t rih araştırmaları yapmıya gelmiş bir b gin ve gezginim, dedi. Yerli haydutl dün gece çadırımızı bastılar ve bizi kalayıp olduğumuz yerden uzaklaştırdıl Yanımızda tabancamız olmadığı için on ra karşı gelemedik. Nereye götürdükle ni de bilmiyoruz. Siz bizi kurtarmazsa muhakkak öldürecekler.

Uçman, adamın konuşmasından, bu ların düşman milletten olduğunu anlam tı. Fakat şimdi burada kendisinin sad bir insan olarak bulunduğunu ve felâ te uğramış iki insana yardım etmenin yük bir insanlık ödevi olacağını düşün Yerlilere döneek tabancasını salladı:

— Çabuk buradan uzaklaşın, d Yoksa sizi diri göndermem!

İki haydut zenci hemen tabanl yağlıyarak kaçmıya başladılar.

Uçman, kadınla erkeğe döndü:

— Şimdi, dedi, siz beni çadırınız lunduğu yere götürün. Orada her ha başka adamlar da vardır. Ben uçağı bozulan yerini üzeltmek ve orduya d mek istiyorum.

Kurtulan adam sevinçle gülümsedi:

— Size bu iyiliğinizden dolayı borçluyuz, dedi. Benim adamlarım arası bir uçak mühendisi vardır. O uçağı düzeltir.

Tarih bilgini ile karısı ve uçman, dırların bulunduğu yere gittiler. Or yerden bir su kaynıyordu. Su içip dinl diler Hazır yemeklerden yediler. So mühendisle beraber uçman uçağın yan geldi. Mühendis uçağın bozulan ye yaptı.

Ertesi gün teğmen, yapılan uçağı havalara yükselirken kendi kendine:

— İki ödev yapmış olarak rüyorum, ne mutlu bana. diyordu.

— Kahraman Türkler yollarınız açık olsun!..

Diye bağırdılar. Uçakçılarımız sakin ve her zamanki gibi sessiz tavırlariyle cevap verdiler:

— Biz insanlığın bize yüklediği borcu yaptık! Siz de bize büyük bir ziyafet çekmekle konuklara yapılması lâzım gelen konukseverliği gösterdiniz. Ne sizin ne de bizim hareketimizde insanlığa aykırı bir şey yoktur.

Dedler.

Hele bu macerayı duyan halk, görmedikleri fakat sevdikleri Türkiye uçağının yükselmesini, gitmesini alkışlarla uğurluyorlar, uçak bir hayli yükseldiği halde bir uğultu gibi aşağıdan gelen şu sesler duyuluyordu:

— Yaşasın kahraman Türkler ve onların aslan uçmanlar..

Şanlı uçak yolunu daha garbe, Türkiyeye, vatana çevirmiş gidiyordu. Az da olsa vatan hasreti kalplerinde yanan bir an evvel yetişmek arzusunu durduramıyordu.

S O N

BİR GEMİ YANIYOR

Vapur bir patlama ile yerinden sarsıldığı ve acı acı düdük çalmağa başladığı zaman yolcular uykularından sıçrayarak uyandılar ve kamaralarından fırladılar.

Gayet sakin bir denizde yolculuk ettikleri için geminin hiç bir kazaya uğrama tehlikesini akıllarına getirmeden, yataklarına çekilip rahat rahat uyumaya başlamışlardı. Şimdi de tekne hiç sallanmıyor, kazanın fırtınadan ileri gelmediği anlaşılıyordu.

Yolcular, kazanın neden ileri geldiğini anlamıya vakit bulamadan, vapur şiddetli bir şekilde sarsıldı. Yana yattı. Yılcular acele ile filikalara doldular ve geri kalanlar, gemi sulara batınca denize döküldüler.

Vapurun tayfası, yolcuları kurtarmak için, kendileri en sona kalmışlardı. Bunlardan üçü dördü, geminin parçalanan teknesinden ellerine geçirdikleri birer tahta parçasına sarılmış, yarı bellerine kadar çıplak bir halde sular arasında dalgalarla çarpışıyorlardı.

Denize dökülenler, gecenin karanlığı içinde uzaktan birdenbire bir alevin parladığını gördüler. Ve sonra bir patlama gürültüsü işittiler. Bu, kendi başlarına gelen kazanın sebebini de onlara öğretiyordu:

Her halde mayınlarla dol bir denizden geçiyorlardı ve kendileri bir mayına çarpıp teknelei delinmişti. Karşıda alevler içinde yanan geminin de mayının patlaması üzerine tutuştuğu anlaşılıyordu. O gemide her halde petrol veya benzin gibi bir şey vardı ki anide tutuşmuştu.

Vapurdan, hemen hemen hiç kayıp vermeden yarısı filikalarla, yarısı kurtuluş simitlerine veya direklere tutunarak sulara boşalmış olan yolcu ve tayfalar şimdi kendilerinden daha acı bir kazaya uğramış olanları düşünüyorlardı.

Karşıdaki vapur birdenbire parlayıp tutuştuğu için, içindekilerin bir çoğu her halde hemen ölmüş, geri kalanlar da kendilerini ancak suya atmak için vakit bulmuş olacaklardı. Onları kurtarmak lâzımdı.

Batan geminin kaptanı da, tekneden en son çıktığı için, eline ancak bir tahta parçası geçirebilenlerin arasındaydı. Tayfalar kaptanlarını yanı başlarında görünce daha büyük bir kuvvet buldular ve kendilerinde sularla boğuşmak için tükenmez bir gayret duydular.

Çarkçı başı:

— Şu ateş alan vapurun yardımına gidelim, kaptanım, diyordu.

Kaptan:

— Gidelim, dedi. Haydin çocuklar! Bütün hızınızla o yana doğru yüzmiye başlayın.

İçlerinden biri:

— Yolcuların altındaki filikalardan birini alsak, dedi. Petrol gemisinin kazaya uğrayanlarını ne ile kurtaracağız?

Bu sahiden üzerinde düşünülecek bir şeydi. Fakat kaptan epey düşündükten sonra:

— Olmaz, dedi. Sonra bizim yolcuları ölüme atmış oluruz. Madem ki onlar bu kazada filikaları ellerine geçirdiler, demek ki kaderleri öyleymiş. Biz ancak birer tahta parçasına tutunarak veya yüzgeçliğimizden faydalanarak kurtulabildik. Şimdi, petrol gemisinden denize dökülenleri kurtarmıya gidiyoruz. Bunda da elimizde ne imkân varsa ondan faydalanmıya çalışacağız!

Yüze yüze batan geminin yakınlarına geldikleri zaman, gök yüzüne yükselen alevlerin denize vuran aydınlığı altında, sularda bir alay insanın çırpınmakta olduğunu gördüler.

Kaptan ve arkadaşları onları, hiç olmazsa kollarına alarak kurtarmak düşüncesi ile o yana doğru giderlerken tayfalardan biri bağırdı:

— Şurada boş bir kayık var!

O ve yanındakiler kayığa doğru ilerlediler. Bu, yanan geminin ipleri kopup denize düşen ve suların akıntısiyle uzaklaşan filikalardan biri idi. Hemen onu yakaladılar ve içine atlayıp küreklere yapıştılar. Kaptanın yanına geldiler ve ona seslendiler:

— Gelin kaptanım! Filikaya binin, petrol gemisinden denize dökülenleri bununla toplamıya gidelim.

Fakat kaptan, sarıldığı tahta parçasına daha sıkı tutunarak:

— Ben yerimden memnunum, dedi. Benden daha tehlikeli durumda olanlar var. Çabuk gidin onları kurtarın. Yer kalırsa o zaman beni alırsınız

Gemiciler, kaptanlarının bu iyi yürekli davranışına hayran kaldılar ve onun dediği gibi yaptılar.

Petrol gemisnden denize dökülenlerin çoğu yaralı idi ve bunun için, kendilerini kurtarmıya fazla çabalıyamıyorlardı. Belki, geminin filikalarından birinin başı boş gittiğini onlar da görmüşler, fakat ona yetişmek için kollarında kuvvet bulamamışlardı.

Gemiciler onları birer birer denizden çıkardılar ve büyük kayığın içine doldurdular. Sonra küreklere sarılıp kıyıya ilerlemiye başladılar.

Kaptan, hâlâ tutunduğu sırığa sarılmış, suların yüzünde sallanıp duruyordu. Filika onun yanından geçerken gemicilerden biri:

— Ödevimizi dediğiniz gibi yaptık, kaptanım, dedi. Kayığımızda sizin için de bir yer var. Şimdi gelebilirsiniz artık.

Kaptan, kayıkta oturmuş, yaklaşmakta oldukları kıyıya şabahın ilk aydınlıkları arasında bakarken yanndakilere:

— Gördünüz mü çocuklar? diyordu. İnsan hiç bir zaman, elimde vasıta yok diye bir işe girişmekten çekinmemeli. Biz bu kazaya uğrayanları kurtarmıya giderken elimizde kayık yoktu. Fakat tali bize ve onların imdadına yetişti. Denizde koca bir filika bulduk ve zavallıları kurtardık!,,

DİYANA
GİZLİ POLİS
BEKLENİLMİYEN BIR MÜŞFİK KENDİSİNE YARDIM TEKLİF ETTİ.
BENİ VAPURA ALDIRMAK İÇİN KAPTANA NE DEDİNİZ?
MİSYONERLERİN PROFESÖRÜ OLDUĞUMUZU SÖYLEDİM.
SİZİ VAPURUN BİR HİZMETTE GÖRÜRŞE NE YAPACAK SINIZ?
TANIYAMAZ ÇÜNK YOK MİYOPTUR BIYIKLARIM DA YOK.
GELİYORLAR BIZI BERABER GÖRMESİNLER.
AKLIMA BİRŞEY GELDİ. KAPTANDAN GEMİYİ GEZMEME MÜSAADE İSTEYECEĞİM.
KAPTAN GEMİNİZİ GEZEBİLİR MİYİM?
PEKİ BAYAN İKİNCİ KAPTANLA GEZİN.
SUBAYIM KAPTAN SİZİ ÇAĞIRIYOR.
GELİYORUM.
BİRAZ SONR DİYANA MAKİNELERİ GEZİYOR
ÇABUK BAY BRUSSE. İKİNCİ KAPTAN GELMEDEN BANA SANDIKLARI GÖSTER.
İŞTE SANDIKLAR.. BUNLAR DEĞİL Mİ?
EVET, EVET. ONLARI TANIDIM.
ONLARI AÇABİLECEKMİYİZ? İÇLERİNE ALETLERİN YERİNE BAŞKA ŞEY KOYSAK!.
İLK GECE NÖBETİNİ ALDIĞIM ZAMAN YAPARIM.
GEMİDE BİR KADIN VAR. HÜVİYETİ BELLİ Mİ?. HAKKINDA MALÛMAT ALDINIZ MI?
O BİR MÜREBBİYEDİR. TEHLİKESİZ BİR BAYAN. BİR GAZETECİ ARKADAŞIMIN İYİ AHPABI.
KAPTANIN KABİNESİNDE
O BAYANI MASAMA ÇAĞIRIN KENDİM TETKİK EDECEĞİM.
PEKİYİ BAY MUTUNG.
BU AYRI. GNÇ KIZIN BARDAĞINA BİR DAMLA MAYI KOYACAĞIMI SÖYLEYECEK DEĞİLİM.
MERAK ETMEYİN INŞALLAH ÖYLE ÇIKAK.
ÇİNLİNİN MASASINAMI DAVETLİYİM. DÜN TAKMA SAÇIMI TAKMAMIŞTIM. YOKSA TANIDILAR MI?
BU MAYİDEN GENÇ KIZIN TABAĞINA DÖK. SAKIN YANILMA...
MUTUNGUN KABİNESİNDE..
S.B.
KAPU VURULUYOR. BU SAATTA KİM OLABİLİR?..
SİZİN İÇİN BİR MEKTUP BAYAN.
TEŞEKKÜR EDERİM.
MEKTUBU GETİREN ÇOCUK AŞÇININ OĞLUDU. AŞÇININ DEDİĞİNE GÖRE ÖNÜNÜZE KONACAK TABAKLARDAN BİRİSİNE BİR İKİ DAMLA BİR MAYİ AKITMIŞLAR. ÇOCUK SİZE BAŞKA BİR KAĞIT GETİRECEK. MEKTUBU HEMEN YAKINIZ.
MEMLEKETİMİN EN NEFİS YEMEKLERİNDEN BİRİSİ BAYAN.
BIRAZ SONRA YEMEKTE
YAZIK Kİ GENÇ KIZ RAHATSIZMIŞ. MAYİLİ TABAKTAN YİYEMEDİ.
HERŞEY TAMAM. YARIN İNECEĞİZ. SANDIKLARI KABİNEME GETİRİN.
İŞTE SÖYLENEN KAĞIT. GÖRELİM..
DİYANANIN KABİNESİ
HERŞEY İYİ... MOTORLARI ÇIKARIP İÇLERİNE BAŞKA ŞEYLER KOYDUM! VE ONU ÇOK İYİ BİR YERE GİZLEDİM. DIŞARIYA ÇIKARMAK ZAHMETİ BİLE OLMIYACAK. ŞARK SOKAĞINDAKİ 63 N° LI RESTORANA GİDİN. BENİ ORADA BEKLEYİNİZ..
GENÇ KIZ GİTTİ. KAPTANIN DEDİĞİ GİBİ KÜÇÜK BİR MÜREBBİYE..
EVET HAKKINIZ VAR. ŞÜPHEM KALADI.
ERTESİ GÜN İMLEM RIHTIM

AVCI BAYTEKİN
ERTESİ GÜN SABAHLEYİN STACET KÖYÜN İÇİNDE GÜNDELİK GEZİNTİSİNE ÇIKARILMIŞTI. BURADA ESKİ HİZMETÇİSİ NAURİYE RASLADI. ONA „RİCA EDERİM„ DEDİ. BENİ KARIMIN YANINA KADAR GÖTÜRÜNÜZ! O HASTADIR. BANA İHTİYACI VARDIR.„
İHTİYAR SIHIRBAZ ONU KÖYÜN ÖTE TARAFINDA BİR KÜÇÜK EVE KADAR GÖTÜRDÜ.
STACETİN ÇAĞIRMASI ÜZERİNE KARISI PENCEREYE GELDİ. FAKAT GÖZLERİNDE HİÇBİR TELÂŞ VE HEYECAN GÖRÜNMÜYORDU... KOCASINI TANIMADI BİLE...
BU SIRADA BAYTEKİN ESİR EDİLEN LİLİNİN KENDİSİNİ TAKİP EDEBİLMESİ İÇİN BIRAKTIĞI İZLERİ BULDU. LİLİDE STACET VE KARISININ BULUNDUĞU KÖYE GETİRİLDİ
HAPİS EVİNİN PENÇERESİ ÖNÜNDE STACET VAHŞİ ORMANA BÜTÜN KİN VE KUVVETİYLE BAKIYORDU. KARISIDA ONU TANIMAMIŞTI. BİRDENBİRE BİR SÜRPÜRİZ İLE KARŞILAŞTI..
DIŞARIDA ÖLDÜĞÜNÜ ZAN ETTİĞİ LİLİ NÖBETÇİLER ARASINDA KÖYE GETİRİLİYORDU. ADAMLAR ONU DELİ KARISININ HAPSOLDUĞU YERE GÖTÜRÜYORLARDI
HALBUKİ BAYTEKİN ETRAFI KAZIKLARLA ÇEVRİLİ KÖYE KADAR LİLİYİ TAKİBETTİKTEN SONRA ARAŞTIRMALARINA DEVAM EDİYORDU.
BİRDENBİRE ARKASINDA BİR GÖLGE PEYDA OLDU..
HEMEN KEDİ GİBİ FIRLAYARAK TABANCASINI ÇEKTİ. FAKAT GÜLEREK KENDİSİNE BAKAN KOLUYU GÖRDÜ. O KOLU Kİ UZUN ZAMANDANBERİ KAYBOLMUŞTU.
BAYTEKİNLE YENİDEN BİRLEŞEN KOLU, LİLİ İLE STACETİN ESİR OLDUKLARI KÖYÜN İYİ BİR YERİNDE KAMPLARINI KURDULAR.
KOLU EFENDİSİNE BU KABİLE HAKKINDA MALÛMAT VERİYORDU. BU KABİLE AYA TAPAR. VAKTİLE ÇOK KUVVETLİ İDİLER. HER AYIN ONBEŞİNDE TULUNAY ZAMANINDA AYA İNSAN KURBAN EDERLER. BU KURBANLAR YERLİ VEYAHUT BEYAZ ESİRLERDİR.
BAYTEKİN IZTIRAPLA İÇİNİ ÇEKTİ. PEKİ KOLU DEDİ. BU HALKI KORKUTMAKTAN BAŞKA ÇAREMİZ YOK. ÇÜNKÜ ONLAR SAYICA BİZDEN ÜSTÜN. HALBUKİ KAFASIZDIRLAR.
BİZİM VE ARKADAŞLARIMIZIN HAYATI BİZİM KULLANACAĞIMIZ HİLELERE BAĞLI. DÜN YAPTIĞIMIZ OKU GETİR.
14
BAYTEKİNLE KOLU SESSİZ, SESSİZ UYUYAN KÖYÜN ETRAFINA GELDİLER. BAYTEKİN KAPILARIN YANINA İLK OKU ATTI...
ŞAFAKLA BERABER PANİK KOPTU. ÇÜNKÜ KAPILARDAKİ BÜTÜN NÖBETÇİLER UZUN SİYAH BİRER OKLA KALPLERİNDEN VURULMUŞLARDI.. ...ARKASI VAR...

— Geçen sayıdan devam —

Birdenbire gözlerine bir ışık çarptı. Bir iki yüz metre kadar uzakta, bir ateş yanıyordu. Orada bir takım insanların bulunduğu belli idi. Fakat acaba bunlar kimlerdi?. Dost mu idi, düşman mı idi?.

Arkalarından gelenlerin de gittikçe yaklaştıkları duyuluyordu. Bu vaziyette, ileriye doğru gitmekten başka çare yoktu.

Flora ile arkadaşları ve adamları, ışık görünen yere yaklaştıkları zaman sık ağaçların ve çalılıkların arasına saklanarak ilerlediler ve ateşin başında toplananların yanına kadar böyle gizlene gizlene gittiler.

Flora o zaman gözlerine inanamadı: Ateşin başında bir alay savaşçı toplanmıştı ve bunların da arasında beyaz bir kadın bulunuyordu! Savaşçıların, hallerinden, hareketlerinden, bir savaşı anlattıkları belli. Beyaz kadın da onları dinledikçe memnuni yetle gülümsiyordu.

Flora arkadaşlarına dönerek alçak sesle:

— Başlarında bir beyaz bulunduğuna göre, bunlardan korkmavız, dedi. Arkamızdan bizi takip eden fildişi avcılarından kurtulmamız için de onların yardımına sığınmamız lâzım.

Bunları söyledikten sonra, saklandığı çalılıkların arasından çıktı ve ateşin bulunduğu yere doğru ilerledi.

Onu gören Veziriler hemen kargılarını çekerek:

— Yaklaşma!.. Dur!.. diye bağırdılar. Kimsin?.

— Ben ormanda yolunu kaybetmiş bir kadınım. Sizin başınızdaki bayandan yardım istiyorum.

Bunları duyan öteki kadın, o tarafa doğru geldi ve adamlarına:

— Bırakın, emrini verdi.

Bu, Jane Clayton, yani Tarzanın karısı idi. Karşısındaki kadının eski hizmetçisi Flora olduğunu görünce hayretten gözleri yuvalarından fırladı. Ağzı bir karış açıldı:

— Flora! dedi. Sen misin?. Ne işin var senin burada!. Ben seni İngilterede sanıyordum.

Flora gülümsiyerek:

— Siz bıraktığınız zaman ben İngilterede idim amma, dedi, sonra Afrikaya bir takım araştırmalar yapmak üzere gelen bir bilim heyeti ile beraber oradan hareket ettim. Eskiden Mr. Greystoke'le beraber buralarda çok dolaşmış olduğum için, bu işte az çok denemem vardı. Bundan dolayı bilim heyetinin başkanı Mr. Bluher'e de bazı yardımlarım dokunabilirdi.

"Fakat epey macera geçirdiğimi de söylemem lâzım. Şimdi de, yüklerimizi taşıyan yerliler bize karşı ayaklandılar, arkamızdan geliyorlar. Onun için, burada ateş yandığını görünce yardım istemek üzere geldik.

Jane, hemen yanında çalışan yerlilerin reisini çağırdı. Veziri reis Usula gelince ona:

— Adamlarını toplayıp bir çarpışmaya hazır mısın? diye sordu.

Usula:

— Biz her zaman savaşa hazırız, dedi.

Jane Flora'ya döndü:

— Kaç kişi hepsi? Diye sordu.

— İki yüz kişi.

Usula:

— İki yüz kişi bir şey değil, dedi, Biz iki bin kişi ile bile başa çıkabiliriz.

Flora ile arkadaşlarını kovalıyan yerliler, Jane'nin cadırlarının bulunduğu yere gelince, Vezirileri karşılarında buldular ve orada kala kaldılar. Luvini adamlarının korktuğunu görerek onlara cesaret vermek istedi ve bir takım hareketler yaparak, bağırarak:

— Haydin arkadaşlar! Düşmanla savaşacağız! Dedi.

Adamları, bu sözleri duyunca ileri doğru atıldılar.

Fakat, Tarzanın yetiştirdiği Veziri savaşçıları onlardan önce davrandılar ve kargılarını çekerek düşmanlarına karşı çıktılar.

Yerliler birbirlerine girmişlerdi. Bağırışmalar, haykırışmalar arasında tüfek sesleri de duyuluyordu. Tarzanın karısı, Floraya:

— Sizin arkanızdan gelen yerlilerin elinde tüfek var, demek? dedi. Bizimkilerin kargıdan başka silâhları yok. Bu iş bana biraz tehlikeli görünüyor.

Flora cevap vermeden önce Kraski atıldı:

— Ellerinde tüfek var ama, dedi, çok değil, dört, beş tane.

Jane, Floranın arkadaşlarına dönerek:

— Bakıyorum, dedi, sizde de tüfek var. Öyleyse ne duruyorsunuz! Bizimkilerin yanına gidin ve yerlilerin tüfeğine karşı tüfek çekin. Yalnız Flora burada kalsın

Jane doğru söylüyordu. Dışarda yerliler arasında çarpışma olurken dört erkeğin çadırda, tüfeklerini yanlarına alıp oturmaları gülünç düşerdi. Floranın arkadaşları, Jane'nın bu sözleri üzerine hemen silâhlarını yakaladıkları gibi dışarı fırladılar. İçlerinde en fazla korkan Bluber bile tüfeğini omuzlamış gidiyordu. Tarzanın karısı bunları öyle hâkim bir sesle söylemişti ki hiç bir erkek buna "olmaz" diyemiyordu.

Onlar dışarı fırlayıp Vezirilere katılınca Jane ile Flora da çadırdan çıktılar ve kalın bir ağaç gövdesini siper alarak çarpışmayı seyretmiye başladılar.

Luvini, karşıki taraftan da tüfek atıldığını görünce afalladı ve kaçışmıya başlıyan adamlarına yeniden cesaret vermek gerektiğini anladı. Onlara doğru dönerek:

— Ayıp değil mi size? dedi. Onlar kırk, elli kişi ancak var. Biz iki yüz kişiyiz. Bir hamlede hepsini boğazlamalıyız. Haydi!

Bunları söyledikten sonra önce kendisi ileri atıldı. Fakat, baktı ki arkasından kimse gelmiyor, hemen geri döndü ve bu sefer başka bir plân çevirmeyi düşündü. Y[illegible] ne adamlarına dönerek:

— Niçin savaşmak istemediğinizi an[illegible]lıyorum, dedi. Bana da sorarsanız ben d[illegible] bu düşüncedeyim. Biz buraya Vezirilerl[illegible] çarpışmıya gelmedik. İstediğimiz, beya[z] kadını yakalamak. Bunun için de fazl[a] kan dökmek günah olur

"Şimdi bakın ben ne düşünüyorum[.] Onlar elli kişi. Ben de içinizden elli kiş[i] alacağım. Geri kalanlarınız yerlerinden sıçrayıp bağırarak ileri atılacakmış gibi yaparak onları oyalarsınız. Ben elli kişi ile beraber gizlice çadırların arasına dalarım ve beyaz kadını yakalayıp kaçırırım[.]

Luvini düşündüğü bu plân kendi kendine seviniyordu. Hemen, adamları arasından iyi elli tanesini seçti ve onları alarak ilk önce gerilere doğru gitti, orada ağaçların arasına saptı ve kıvrılarak çadırların arka tarafına doğru ilerledi.

O sırada, ağacın arkasından savaşı takip eden Flora ile Jane, birdenbire kulak kabarttılar: Bir yaprak hışırtısı işitmişlerdi. Dönüp bakınca, ay ışığında, a[illegible]

ğaçların üzerinde, daldan dala atlıyan bir adam gölgesi gördüler.

Jane, biraz daha dikkatli bakınca bunun kocası olduğunu ayırdetti ve bir hamlede ağaçtan atlayıp yanlarına inen Tarzana:

— John! Diye seslendi.

Tarzan parmağını dudaklarına götürerek:

— Sus! dedi. Duymasınlar.

Sonra Floraya döndü ve:

— Sizi arıyordum, dedi.

Bunu demesiyle kadının beline sarılması ve onu yakalayıp omzuna atması bir oldu. Ne Jane ne Flora bir kelime söyleneye vakit bulamamışlar, şaşkınlıklarından put kesilmişlerdi.

Tarzan, Florayı sırtına vurduğu gibi, ağaçların arasına daldı ve hızlı hızlı gitmiye başladı.

Jane'nın şaşkınlığı geçince üzerine bir hüzün çöktü, olduğu yere yığılarak oturuverdi ve başını elleri arasına alıp ağlamıya başladı. Kocası demek kendisini bırakmış ve Florayı alıp gitmişti? Niçin? Bunu bir türlü anlıyamıyordu.

Ağaçların arasından çadırların bulunduğu yere çıkan Luvini kadını orada bu halde buldu. Karanlıkta onu iyice göremiyordu. Fakat oradaki insanın bir kadın olduğunu ayırtedebiliyordu. Ve bunu aradığı Flora sanarak hemen üzerine atıldı. Adamları da ona yardım ettiler ve zavallı kadını, ağzını açıp bağırmaya bile vakit kalmadan, kollarından bacaklarından yakaladıkları gibi kaçırdılar.

Biraz sonra, yerliler ateşi kesmişler, ağaçların arasına dalarak gözden kaybolmuşlardı. Vezrîlerle beraber ateş eden dört adam buna şaşıp kaldılar. Throck, arkadaşlarına dönmüş:

— Ne oldu böyle? Diye soruyordu. Birdenbire ateşi kestiler ve kaçıştılar. Madem çarpışmıya hevesleri yoktu, buraya kadar niye geldiler ve savaşa başladılar?.

Peebles:

— Anladımsa arap olayım, diyordu. Bunda bir iş var ama, bakalım, ne. Hadi biz Floranın yanına gidelim. Bakalım o ne diyecek.

Çadıra döndükleri zaman orada ne Florayı buldular, ne de Jane'ı. Dört bir yanı aradılar:

— Flora! Flora! Diye seslendiler.

Hiç bir cevap alamadılar.

Kraski:

— Ne oldu bunlara? Diyordu. Sakın vahşîler onları yakalayıp kaçırmış olmasınlar?

Bu, üzerinde düşünülecek bir fikirdi. Ve dört erkek, biraz daha düşündükten sonra buna karar kıldılar.

Fakat şimdi ne yapacaklardı? Onlar hep Floranın sözü ile hareket etmişlerdi. Vezirîlerden de fayda yoktu. Çünkü onlar da Jane'ın emri ile iş görmiye alışmışlardı. Bu iki kadın ortadan kaybolunca onların hepsi annesiz çocuklar gibi kalmışlardı.

Bu şaşkınlık arasında kendine ilk gelenler yine Vezirîler oldu. Dört bir yanı arayıp Jane'ı bulamayınca reisleri Usula hemen adamlarına emir verdi:

— Vahşîlerin arkasına düşüp onları muhakkak bulacağız! Dedi. Şu yandan gitmişlerdi. Haydin çocuklar!

Vezirîler bu emir üzerine hemen, yerlilerin gittiği yana doğru atıldılar ve biraz sonra onların, ormanın çalılıkları arasında açtıkları izleri buldular.

Bu izlerden, onların köylerine kadar gitmek zor olmadı. Fakat köyün kale kapısı kapalıydı. Yerlilerin oraya çoktan kapağı attıkları anlaşılıyordu.

Usula:

— Vakit kaybetmiyelim, diyordu. Kapıyı zorlayıp içeri girelim.

Yalnız, adamlarından biri:

— Acaba Jane sahiden orada mı? diyordu.

Reis:

— Ne olursa olsun, dedi. Jane'yi bulursak kurtarırız. Bulamazsak hiç olmazsa onlardan öç almış oluruz.

Vezirîler, köyün kale kapısını zorlarken, Luvini, kaçırdığı kadını kulübesine götürmüş, bir kazığa bağlamıştı. Jane, yolda, boynundaki atkıyı yüzüne dolamıştı. Yerlilerin reisi kaçırdığı kadının Flora olduğuna o kadar emindi ki yüzündeki örtüyü kaldırıp bakmıya bile lüzum görmemişti.

Jane'a gelince; kensinin vahşiler tarafından kaçırıldığını anlamıştı. Fakat tek başına bunlarla nasıl başa çıkabileceğini bir türlü kestiremiyordu. Bundan baş ka, tehlike anında Tarzanın gelip kendisini değil de, başka bir kadını kurtarmış olması zihninden bir türlü çıkmıyor, hep onu düşünüyordu.

Bir aralık kalktı ve kulübesinden çıkarak dolaşmıya başladı. O sırada köyün Vezirîler tarafından çevrilmiş olduğunu öğrendi. Adamlarına, savaşmak için emir verdikten sonra kulübesine döndü ve o sırada yüzünü açmış olan Jane ile karşılaştı.

Birdenbire afalladı ve karşısında Flora değil, başka bir kadın bulunduğunu anlayınca:

— Siz kimsiniz? Diye sordu.

Jane:

— Ben Tarzanın karısı Jane Clayton'un, dedi. Bu kadarı yetişir, sanırım. Beni hemen şimdi serbest bırakmıyacak olursanız Tarzanın size neler yapacağını hatırlatmak isterim. Başınıza belâ gelmesini istemiyorsanız çabuk beni bırakın!

Luvini'nin şaşkınlığı korkuya çevrildi ve âdeta rüyadaymş gibi ağır ağır ilerliyerek kadına yaklaştı, bağlarını çözdü. Sonra:

— Peki ama, dedi, nasıl oldu bu böyle? Sizin ormanda ne işiniz vardı? Öteki kadın ne oldu?

Kadın:

— Bunlara cevap vermiye mecbur değilim, dedi ve kulübeden çıktı.

Bu sırada Vezirîler kapıyı kırmışlar ve köye girmiye muvaffak olmuşlardı. Vahşîler bunu görünce kaçışmıya başladılar.

Köye ateş verildi. Fakat Jane meydanda yoktu.

En sonunda Usula:

— Beklemekte mana yok, dedi. Buraya getirilen kadın Jane değil. Şimdi yapacağımız başka bir şey var: Onun adamlarından bir kaçını yakalamak ve onlardan kadının nerede olduğunu öğrenmek:

Tan yeri ağarırken, kaçan adamlardan bir kafileye yetiştiler. Bunlar çarpışmadan teslim oldular. Usula hemen onları karşısına aldı ve:

— Sorduklarıma doğru cevap verirseniz size hayatınızı bağışlarım. Dedi. Fakat yalan söyliyecek veya cevap vermiyecek olursanız sizi birer birer öldürürüm.

Usula, onların başında önceden Luvinin bulunduğunu öğrenmişti:

— Luvini nerede? diye sordu.

Yakalanan adamlar:

— Bilmiyoruz, dediler. Biz arapların eski köleleriyiz. Düşmanla karşılaşıp çarpışmaya başlayınca kaçtık ve bu sefer Luvini ile beraber olmak istemedik. Çünkü o bize karşı çok kötü davranıyordu.

— Luvinin'in köye getirdiği kadınları gördünüz mü?

— Yalnız br beyaz kadın vardı.

— Ne oldu?

— Ne bilelim biz! Bir kulübeye bağlamışlardı. Fakat yangından sonra ne gördük, ne işittik.

Usula'nın de, Vezirîlerin de o dakika da akıllarından kötü bir düşünce geçti. Sonra, Usula, adamlarına dönerek:

— Gelin! dedi. Köye gideceğiz.

Sonra esirlere döndü:

— Size gelince, dedi. Siz de bizimle beraber gelckseiniz. Bakalım söyledikleriniz doğru mu? Yalan olduğu ortaya çıkarsa ben size gösteririm!.

Esirlerden biri:

— Hayır, dedi, göreceksiniz ki söylediklerimizin hiç biri yalan değil, hepsi doğrudur.

Hep beraber köye doğru yola çıktılar.

Köy, yanmış yıkılmış bir harabe halindeydi. Ortada ev namına bir şey kalmamıştı. Kulübele birer yığın kül ve sönmüş ateşten ibaretti. Üzerlerinden de hâlâ dumanlar çıkıyordu.

Usula yanındaki esirlere dönerek:

— Kadının bağlandığı kulübe hangisiydi? diye sordu.

Zencilerden biri:

— İşte, diye bir kulübe yığıntısına doğru ilerledi.

Sonra, yerdeki bir şeyi göstererek:

— Bu da aaradığımız kadın, dedi.

Hep beraber eğilip baktılar: Yerde yanmış, kömür olmuş, bir insan yatıyordu.

Usula ölüye doğru eğilerek:

— Arkası var —

TÛFAN

KIZIL ELMA

Yazan: REŞAT EKREM KOÇU

— Geçen sayıdan —

Demirbaş Hasan pehlivan:

— Allah sizden razı olsun ağalar, dedi, şu kır at ile beraber on nefeslik ca nımız kalmıştı... Allah sizden razı olsun!.

Muslu ağa, kapıyı açtığı srada sağa. nak ile ıslanan çıplak göğsünü ovuştura. rak serhadli gazilerle yeniçerileri gös terdi:

— Allah şu yiğitlerden razı olsun!. Bire pehlivan, erkeklik ölmedi!.

Dedi. Bir Yeniçeri:

— Büyük pehlivan kardaş yukarı... Bu gece bizim odada konuğumuzsun!.,

Dedi, serhadliler de:

— Bire destur Yeniçeri yoldaşlar, Pehlivan bize konuk olsun! dediler.

Muslu ağa da:

— Bire yoldaşlar, gazi kardaşlar ben. den hepinize destur, yolcu hancının misa. firidir!. Bu gece dede çorbamızı içer biz. de yatar!.. dedi.

Pehlivan serhadlilerle yeniçerilere ayrı ayrı selâm vererek:

— Eyvallah yiğitler.. Eyvallah yol. daşlar.. Garip gönlümü hoşnut ettiniz, al. lah da sizi hoşnut ve aziz etsin.. Ama ba na izin.., Ben bu gece bu hancı babaya konuk olurum!.. Dedi, sonra Muslu dede ye dönerek:

— Bire medet hancı baba, dedi, şu benim kır atıma bir çul... Bir torba yem ihsan et!..

Yetim Ahmet koştu, pehlivanın eli. ni öperek kır atın yularını elinden al. dı:

— Sen onu bana bırak pehlivan ağacı ğım! Dedi... Çamurunu yıkar, tırnaklarına varınca siler, tımar eder, yemini, suyunu elimle veririm!..

Pehlivan, geniş pençesiyle cocuğun çenesini tutarak yüzünü meşalelerden bi. rine çevirdi:

— Bire bu güzel oğlancık kimdir?.. Diye sordu. Çocuk:

— Ben hancı babanın torunu yetim Ahmedim!. dedi.

Pehlivan:

— Göreyim seni yetim Ahmet.. Be. nim kır atımı sana emanet!.. dedi sonra Muslu ağaya döndü:

— Benim hancı babacığım.. Ben bu kıyafet yukarı çıkamam.., dedi.. So. yunsam gerek!

Fakat sözünü hemen tamamlıyama.

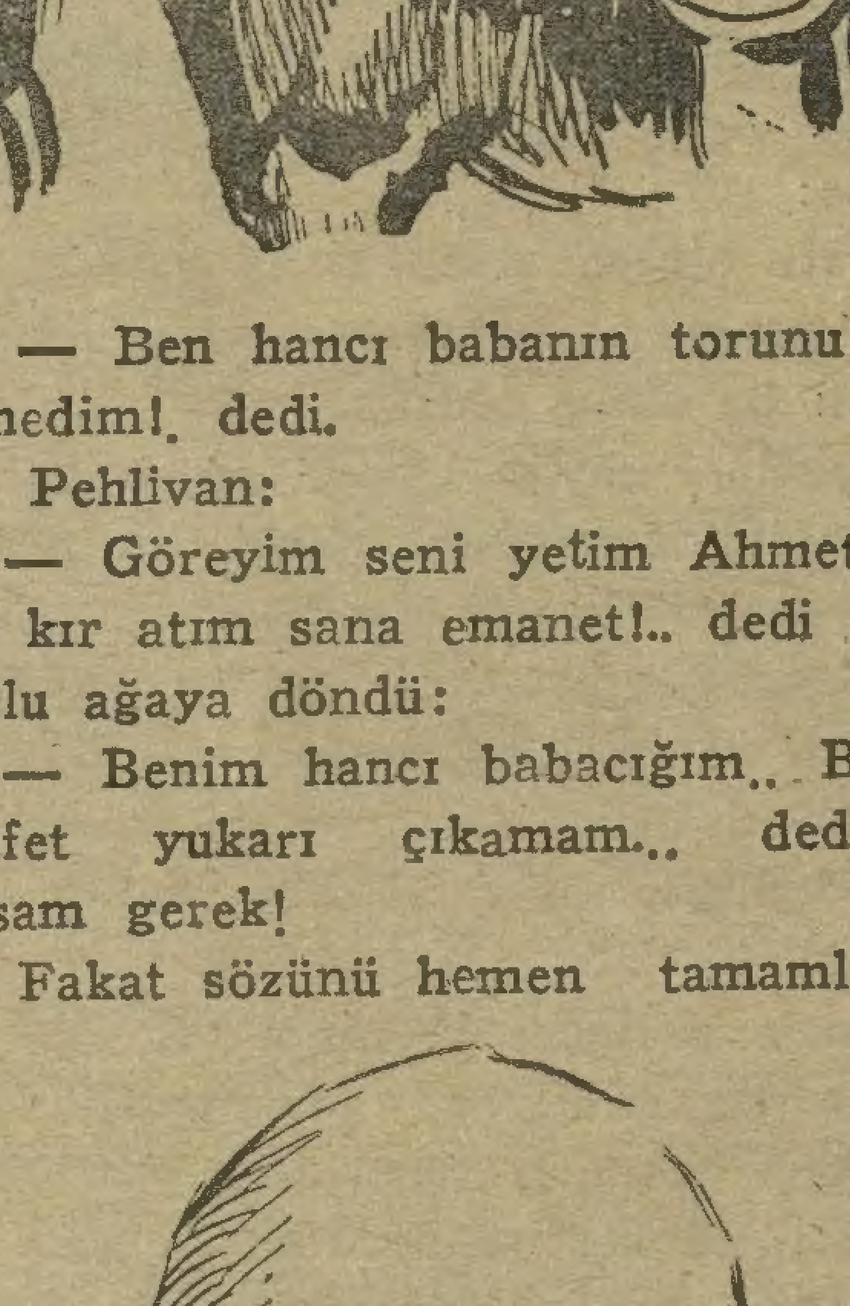

dı... Etrafına şaşkın şaşkın bakındı, u. tangaç bir yüzle ilâve etti:

— Kır atım bataktan çıkamadı.., E. ğeri.. Heybeleri batakta bıraktım..

Bunun üzerine, orada bulunanların hepsi birden atıldılar:

— Bire pehlivan burada heybe lâfı edilmez..

— Bire Hasan tîz şu yiğite don göm. lek getir!.

— Bire Mehmet koş çağşır cepken getir!.,

— Bire koş Bali Beye kuşak çorap külâh, tülbent versin!.

Muslu ağa, Demirbaş Hasan pehliva. nı, kapı ağzında ana doğması soydu, sır. tına Yeniçerilerle serhadli gazilerin ve Kara Bali Beyin verdiği çamaşır ve es. vapları giydi. Sırtından çıkanlar sırıl sık lam ve çamur içindeydi. Öyle ki, çizme. lerinin içi bile çamur doluydu. Pehlivan elini yüzünü ve ayaklarını yıkadı. Bu te. mizlik ve soyunup giyinme işi yarım saat kadar sürmüştü. Nihayet bütün han hal. kı, yine Kara Bali Beyin odasında top. lanmışlardı. Bu zaman içinde Yetim Ahmet de kır atın hizmetini bitirmiş, pehlivanın yorgun hayvanını temizledikten sonra ahı ra çekip tavla önüne bağlamıştı.

Hal ve hatır soruşulduktan sonra Pehlivan yolları ve yollardaki gördükle rini anlattı. On gündür müthiş bir sa ğanak halinde devam eden yağmur, orta lığı korkunç bir şekilde yıkmış ve su ya boğmuştu. Koca mimer Sinanın elin den çıkmış sağlam bir yapı olan Uğurl Taş handa bulunanları gözleri ile görme yince inanamazlardı: Yüz evli, iki yü evli köyler, sellerin önünde saman çöp gibi sürüklenip yok olmuştu. Yalnız Pa şanın çiftliğinde binden fazla insan, yü ze yakın amele ve ırgat boğulmuştu Çiftlik ile Taşhan arasî altı saatlik yo du, Hasan pehlivan bu yolu tam yirm dört saatte zor alabilmişti. Üç defa ba tak içinde ölüm tehlikesi atlatmıştı.. A yakları yer yüzünün en büyük insan aya ğı, elleri yer yüzünün en büyük insan e li, kendisi yeryüzünün en uzun ve e ağır insanî olan bu demir yapılı pehl van, yorgunluktan bitik bir haldeyd Muslu ağa:

"— Buyur Hasan pehlivan.. Uşak lar yatağını serdiler.. Sabah ola hay ola!." diyerek gece yarısına yakın büt han halkını ayaklandırmış olan Pehl vanı odasına götürdü. Handaki misafi Bali Bey ile yetim Ahmet de odalarınd yalnız kaldılar..

Çocuk:

— Bali Bey amca bir emrin va mı? Diye sordu.

Bali:

— Yarayı temizliyecektin ama, art gece oldu, sabahleyin timar ederiz!..

— Sen bilirsin Bali bey amca.. Be yatıyorum!..

— Haydi Allah rahatlık versin oğ lum!..

Aradan belki yarım saat geçmişti Kendisini bir türlü uyku tutmıyan Ba Bey seslendi:

— Ahmet! Uyudun mu?!

— Uyuyamadım amca.. Bir emrin m var?!

— Hayır... Ben de uyuyamadım da

— Konuşalım öyleyse...

— Konuşalım.. Hem ben deminden beri hep seni düşünüyorum Ahmet!.

— Arkası var —

Afacan b lmece kupon 25

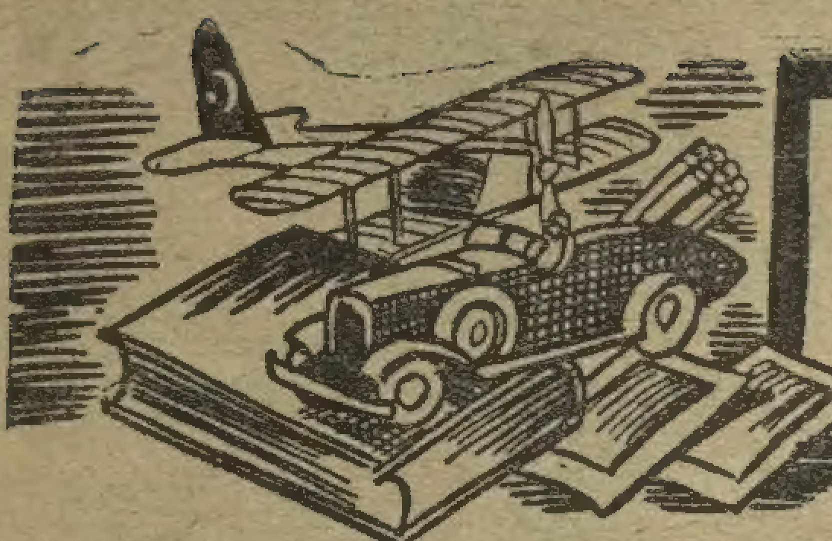

KAZANANLAR

Bilmece

21 inci sayı Bilmecemizin çözülüşü:
"YERLİ MALI ALALIM"
İdi.

Doğru çözenler:

1 — Salâhaddin Güzey: Diyarbakır.
2 — Orhan Sökülalaçam: Samsun.
3 — Ali Ürün: Tarsus.
4 — Melâhat Pekçer: İstanbul.
5 — Cengiz Öner: Şişli.
6 — Sadrettin Ural: Samsun.
7 — Edip Önüz: Eskişehir.
8 — Saadet Karakaş: Ortaköy.
9 — Çetin Özeriz: İzmir.
10 — Necat Demir: Eskişehir.
11 — Halil Oran: Elâzığ.
12 — Dohan Akınan: Konya.
13 — Kemal Gündoğdu: Gedikpaşa.
14 — Nevzat Yüzbaşı: Bolu.
15 — Nilüfer Ağraş: Gaziantep.
16 — Ahmet Kaya; Kurtuluş.
17 — Ayhan Kaptanoğlu: Kutahya.
18 — Uğur Sunçer: Kütahya.
19 — Erdal Karasu: İzmir.
20 — Turhan Oray: Beşiktaş.
21 — Orhan Tiryaki: Adapazar.
2 — Uluğ Yeniley: Kirklareli.
23 — Nihat Ersoy: Kastamonu.
24 — Ahmet Kayınova: Zonguldak.
25 — Yadigâr Cankılıç: Karaköy.
26 — Öçal Gökhan: Eskişehir.
27 — Attilâ Kanoralya: Kızıltoprak.
28 — Muzaffer Bahtiyar: Kadıköy.
29 — Kayhan Tolunay: İstanbul
30 — Alp Yücel: Beyazıt.
31 — Nurettin Gürbüz: Elmadağ.
32 — Hüseyin Atacan: Çanakkale.
33 — Mahmut Benli: Tarsus.
34 — İzzet Aydeniz: İzmir.
35 — Müfit Balcıoğlu: Bandirma.
36 — Aydın Güzel: Aydin.
37. — 815 Gözde: Aydın.
38 — Selçuk Başar: Şişli.
39 — İsmail Narinoğlu: İstanbul.
40 — Salim Ölçen: Üsküdar.
41 — Nilgün Okay: İstanbul.
42 — Ülkü Çagatay: Trabzon.
43 — Yaşar Öztürk: Kadıköy.
44 — Günel Özgeç: Rumelihisarı.
45 — Altan Güvenel: Kasımpaşa.
46 — Şeref Uğur: Eskişehir.
47 — Ayhan Yılmaz: Bursa.
48 — Kemal Savaş: Uşak.
49 — Erol Tanbay: Ankara.
50 — Davit: Yeniköy.
51 — Mehin Yumel: Ankara.
52 — Özcan Özbek: Çankiri.
53 — Engin Yontunç: Kizıltoprak.
54 — Sevgi Esener: Edirne.
55 — Aynihayat Dilman: İstanbul.
56 — Nevzat ve Behzat: Beşiktaş.
57 — Hilmi Tekeli: Eskişehir.
58 — Zerrin Arıkan: Yalova.
59 — Turan Sevinçli: Göztepe.
60 — Hüseyin Vulaş: Kumkapı.

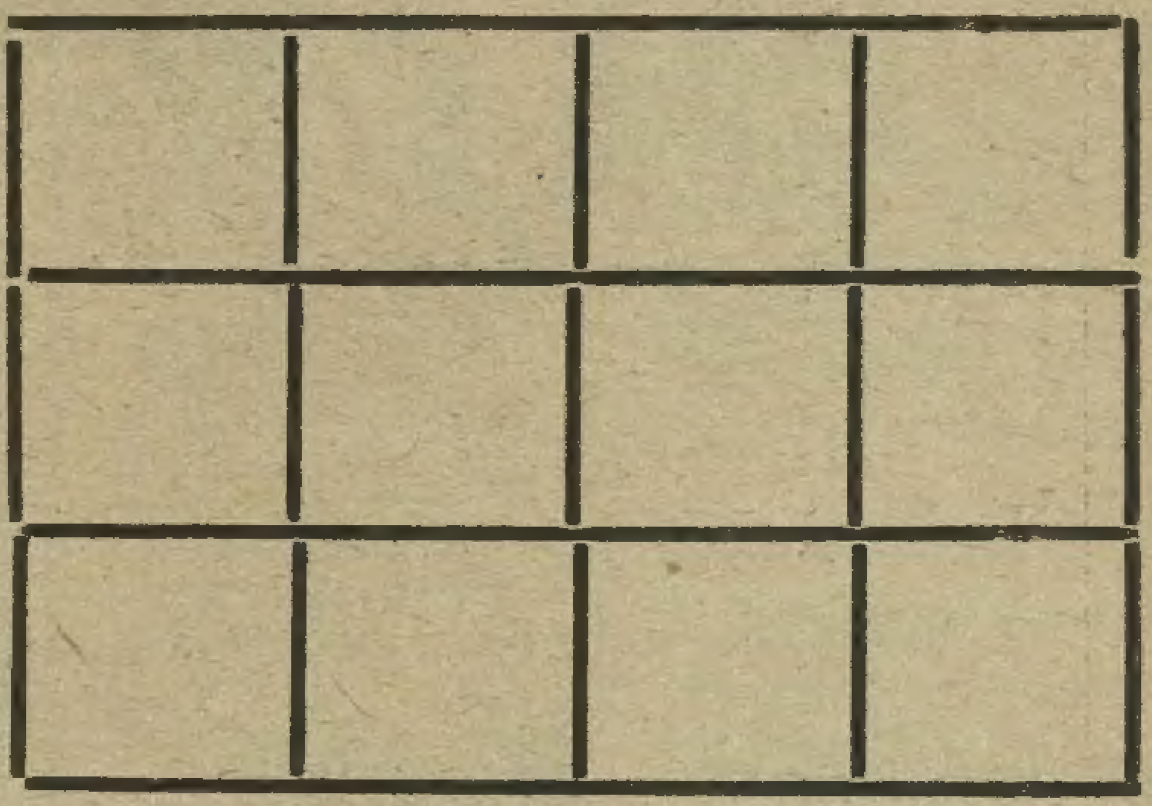

Soldan sağa ve yukardan aşağiya:

1 — İnatçı bir hayvan.

2 — Bir ilkbahar yemişi.

3 — Çamaşırın iyi temizlenmesi için yapılır.

4 — Bir karında doğan iki kardeş.

DİKKAT:

1 — Çözülerinizi bilmece kuponunuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2 — Zarfı yapıştırmayınız.

3 — Üstünde yalnız (60) paralık pul yapıştırınız.

4 — Adresi de şöyle yazınız: (Afacan 25 inci Bilmece işyarlığı — Posta kutusu 617 İstanbul.

Ülkü Kitap Yurdu
İSTANBUL

ÇOCUK SESİ

15 inci Yılın

Birinci cildi

hazırlandı. Tam bir kolleksiyon

200 kuruş

AFACAN

Gelecek 26 ıncı sayıle Onuncu yılın

Birinci cildini

Tamamlıyor - şimdiden sipariş ediniz.

Tam bir kolleksiyon 200 kuruş

Basıldığı yer: Tan Matbaası. İstanbul — Ankara caddesi.
Çıkaran: Ülkü kitap yurdu. Ankara caddesi: 72
Sahibi ve umumî neşriyat müdürü: Ömer Lûtfi TARHAN
Müessisi: M. Faruk GÜRTUNCA.

Aslan Prens
ŞATOYU KURTARMAĞA GELEN KAFİLE KALENİN ÖNÜNE VARMIŞTI. FAKAT BURASI HİÇ TE ASLAN PRENSİN İŞİTTİĞİ SARAYA BENZEMİYORDU. AKŞAM OLUNCA GİZLİ KAPIDAN İÇERİ GİRECEKLERDİ
KARANLIK VE DAR BİR YOLDAN GEÇTİLER. KADIN EN ARKADAN GİDİYORDU.
BU SIRADA ÜZERLERİNE BÜYÜK BİR AĞ DÜŞTÜ. VE ORMANDA BİRTAKIM ADAMLARIN SESLERİ DUYULDU.
ASLAN PRENS BIÇAĞINI ÇIKARMIŞ AĞLARI KESMEĞE UĞRAŞIYORDU.
PRENSİN ÜZERİNE ATILAN SİLÂHLI ADAM BİRKAÇ YERİNDEN BIÇAK YEDİ
ASLAN PRENS KENDİNİ ONDAN KURTARINCA KARANLIK ORMANA KAÇTI.
ONUN KAÇTIĞINI GÖRENLER ÖLÜ VEYA DİRİ ELE GEÇİRMEK EMRİNİNİ VERDİLER
GELECEK HAFTA: Prensin Hilesi